

Literatura românească postcaragialiană

Lucrarea trasează liniile generale de stabilire a vastei moșteniri literare caragialiane. Această nestinsă fluorescență a textului caragialian în fluxul literaturii noastre demonstrează incontestabil vitalitatea operei lui I.L. Caragiale la împlinirea unui veac de la trecerea în neființă a scriitorului. Identificarea urmelor caragialismului în diacronie și sincronie, așadar constituirea unei direcții literare specifice, pe care am numit-o postcaragialism, se poate face prin aplicarea simultană a mai multor criterii: recunoașterea apartenenței la caragialism prin texte explicite de aderare, remodelarea și revalorizarea componentelor tipologice, tematice sau stilistice din paradigma caragialismului, preluarea și augmentarea elementelor anticipatoare ale unor noi mișcări și astfel, evidențierea statutului de precursor al marelui dramaturg în raport cu literatura absurdului și cu postmodernismul românesc, în sfârșit, prelucrarea „hipotextului” caragialian în „hipertexte” cu valoare de pastișe sau parodii omagiale. În urma combinatei acestor criterii, putem concluziona că foarte mulți scriitori români remarcabili, precum Al. O. Teodoreanu, Tudor Mușatescu, Al. Kirițescu, Ion Băieșu, Mircea Eliade, Camil Petrescu, Liviu Rebreanu, Tudor Arghezi, I. Peltz, Gib. I. Mihăescu, Mircea Horia Simionescu, Urmuz, Eugen Ionescu, sunt în mod demonstrabil încadrabili în postcaragialism, însă nu într-un sens epigonic, ci în completarea identității lor literare prin această originală exercitare a „vocației succesoriale”.